

Ze was een laatbloeier, maar nu is actrice Charlie-Chan gelukkig in de liefde. En ze is helemaal in de gloria met haar eerste kind Eneas. 'Als ik thuiskom, ligt dat mooie cadeautje op me te wachten.'

Interview: Fleur Baxmeier. Fotografie: Marcel van Driel.

'IK WAS BANG
DAT IK EEN
VRIJGEZELLE
OUDE VROUW
MET EEN KAT
ZOU WORDEN'

'Ik vind het soms een raar idee dat ik moeder ben,' zegt Charlie-Chan. Ze heeft op het terras plaatsgenomen in een zomers, geel gehaakt pak. Lekker kleurrijk.

Ze heeft er zin in. Sinds kort is ze weer aan het werk nadat ze beviel van Eneas, haar eerste kindje. Voor veel nieuwbakken mama's is dat een ding. 'Ik dacht: dit wordt janken, maar het ging heel goed. Ik vergeet soms totaal dat ik een kindje heb, maar als ik thuiskom, ligt wel dat mooie cadeautje op me te wachten. De liefde voor Eneas is zó alomvattend.'

Het mag duidelijk zijn: Charlie-Chan, Charlie voor vrienden en familie, zit nog compleet op een roze wolk. Maar ondertussen is de actrice uit onder meer *Heer & meester*, *Zusjes*, *Seinpost Den Haag* en *Loft* alweer volop aan het draaien voor de nieuwe tv-serie *Bluf*. 'Het gaat over een jongen, gespeeld door Achmed Akkabi, die een grote smak geld wint met poker. Dat heeft ook allerlei gevolgen voor zijn vriendengroep.

Ze gaan samenwonen in een enorm huis, feesten, naar het buitenland. Ik speel de vriendin van Jan Kooijman, dat is de manager van Achmed.' Charlie staat in de serie een beetje buiten de groep en kijkt toe hoe haar liefde wordt meegezogen in de wereld van het grote geld, seks, drugs en rock-'n-roll.

Paradijsvogels als ouders

In het echte leven komt Charlie uit een niet onbemiddeld gezin: haar vader is acteur Hans Dagelet, haar moeder altviolist Esther Apituley, maar ze heeft van huis uit meegereken dat geld niet gelukkig maakt. 'Mijn ouders investeerden nooit in materie, maar in reizen of bijvoorbeeld kunst. Natuurlijk kan ik heel blij worden als ik iets moois koop, maar uiteindelijk draait het om je gezinnetje en de liefde: voor je familie, je vrienden en je vak.' En creativiteit, want dat is haar met de paplepel ingegoten. 'Ik ben niet anders gewend dan dat mijn moeder met muziek bezig was. Er kwamen

Charlie Chan

INTERVIEW

Dagelet

105142786x

Stijl jezelf verkassen!
Charlie

altijd muzikanten over de vloer of ze was aan het lesgeven. Mijn vader was vaak op tournee en dan gingen mijn broertjes Mingus, Monk en ik mee naar de voorstellingen. Mijn moeder wilde ook graag dat ik een muziekinstrument ging spelen en ik ging op piano- en celloles. Dat vond ik geweldig tot ik in de puberteit kwam.' Toen ging ze zich schamen voor haar ouders. Ze vond het afgrijselijk als ze haar kwamen ophalen in hun excentrieke, veelkleurige outfits. 'Andere vaders hadden spijkerbroeken en een overhemdje of polo aan, mijn ouders zagen eruit als een soort paradijsvogels. Ik dacht destijds: kwam ik maar uit een normaal gezin waar het eten om zes uur op tafel staat. Nu ben ik heel trots op ze, en heb ik zelf ook een vriend die kunstenaar is: Job Reuten. Mijn ouders hebben me altijd vrijgelaten in de keuzes die ik maakte. Alles was bespreekbaar en alles was mogelijk, maar uiteindelijk is dat kunstzinnige toch op mijn pad gekomen.'

Extreem verlegen

Tot haar tiende jaar bracht ze amper een woord uit. 'Misschien was ik zo stil omdat mijn ouders zo uitgesproken en extravert waren en ik daarvoor een balans zocht. Maar ik was ook extreem verlegen, ik zat altijd in een hoekje te observeren. De échte onzekerheid kwam in de puberteit. Ik dacht dat ik niet knap genoeg was, niet grappig genoeg, had geen borsten en

durfde niet in bikini naar het strand. Zat ik daar tijdens een hittegolf met mijn bloesje aan. Ik vond het echt een vervelende leeftijd en was in die periode behoorlijk ongelukkig.'

Op het moment dat Charlie van een grote middelbarescholengemeenschap overstapte naar een kleinere, overzichtelijkere school, ging het beter. 'Op die grote school had je duidelijk van die clubjes: in dat groepje zaten de populaire meiden, daarin de nerds. Dat vond ik helemaal niet prettig want ik voelde me nergens echt thuis. Ik deed mijn best om vooral niet op te vallen, dus ik wilde eruitzien zoals alle andere

IK WILDE EEN NORMAAL GEZIN, ZO EENTJE WAAR OM ZES UUR HET ETEN OP TAFEL STAAT'

meisjes: alles zwart, van die dikke Bourjois-lippenstift, strakke broeken met grote Nikes eronder. Best ordinair, achteraf.' Op die kleinere school was er minder groepjesvorming en er werd bovendien meer aan kunst, muziek en handenarbeid gedaan. 'Daar durfde ik eindelijk een beetje mezelf te zijn. Ik ging kleding dragen die ik leuk vond. Kleurrijk, anders. En ik ontdekte het jeugdtheater op school. Dat was fantastisch, want op het podium viel er letterlijk iets van me af. Omdat ik iemand anders speelde dan mezelf, kon en mocht ineens alles. Op het toneel ervoer ik voor het eerst de totale vrijheid om te zijn wie ik wilde zijn en te doen wat ik wilde doen.'

Charlie bouwde het acteren langzaam uit. Ze schreef zich in bij castingbureaus en deed na de middelbare school auditie voor de toneelschool. 'Dat ging eigenlijk vanzelf. Net zoals je weleens doktersfamilies ziet

waarin iedereen arts is, voelde het voor mij logisch om die kant op te gaan. Pas toen ik echt op de toneelschool zat, dacht ik: wow, dit is wel even iets anders dan het gewoon leuk vinden om een beetje te spelen. Voor de mensen in mijn klas was die school hun grote droom, terwijl acteren voor mij op dat moment geen passie was. Het was meer een natuurlijk proces.'

Daardoor zat ze een tijdlang met zichzelf in de knoop. 'De leraren zeiden vaak tegen me: 'Charlie, wil je dit eigenlijk wel?' Ik wist het gewoon niet. Deed ik dit omdat ik het zélf wilde of omdat mijn vader acteur is? Ik heb enorm getwijfeld, ook omdat je

tijdens de toneelschool heel diep gaat. Je moet jezelf helemaal blootleggen en schaamteloos op je bek durven gaan. Dat vond ik zo moeilijk. Pas na drie jaar kreeg ik het plezier in spelen terug en wist ik het zeker: ik gá hiervoor.'

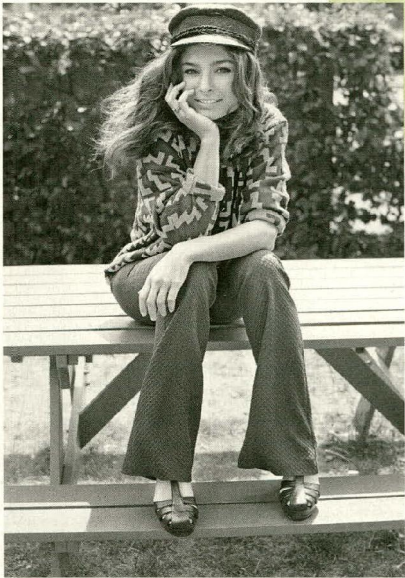
Binnenvetter

Sindsdien gaat haar carrière als een trein. Charlie speelde in toneelstukken, dook op in allerlei films en series en staat dit najaar in het stuk *Scènes uit een huwelijk* van Toneelgroep Amsterdam. 'Of ik profijt heb gehad van mijn bekende achternaam, weet ik niet. Door die naam koppelen mensen mij gelijk aan Hans of Tatum (haar halfzus, red.), maar uiteindelijk moet ik ook gewoon auditie doen. Ik verkeer nu in de gelukkige positie dat ik volop werk heb, maar voor volgend jaar heb ik nog niets staan. Daar lig ik weleens wakker van: komt er straks weer iets, waar gaat het heen?' In die periodes

kan ze behoorlijk onzeker worden. 'Inmiddels weet ik dat het inherent aan het vak is dat je bang bent of je nog wel werk krijgt. Nu probeer ik het zo te keren dat zo'n periode ook goede dingen oplevert. Dan doe ik de dingen waar ik niet aan toe kom als ik het druk heb, zoals muziek maken.' En als ze toch een dipje heeft, belt Charlie haar moeder of haar beste vriendin. 'Ik ben een binnenvetter, iemand die altijd alles zelf wil oplossen. Maar ik heb de laatste jaren, vanaf de toneelschool, gemerkt dat het soms in mijn eentje niet lukt. Ik probeer steeds vaker uit te spreken wat me dwarszit. Als het bijvoorbeeld niet helemaal lekker loopt met mijn vriend Job, dan zeg ik daar wat van. Daarmee breek ik de boel open, waarna hij kan zeggen: 'Maak je niet zo'n zorgen, het komt wel weer goed.' Het klinkt waarschijnlijk simpel, maar voor mij is dat een openbaring.'

Spoedcursus liefde

De liefde is sowieso een vlak waarop ze de laatste jaren flink is bijgespijkerd, want Charlie was een laatbloecier op dat gebied. 'Ik was er op mijn achttiende serieus bang voor dat ik op mijn dertigste nog steeds maagd zou zijn. Of dat ik zo'n oude vrijgezelle vrouw met een kat zou worden, haha. Er gebeurde af en toe wel iets met mannen, maar dat bleef bij kussen. En daarna moesten ze weer weg. Pas op mijn negentiende had ik mijn eerste vriendje. Met hem ben ik vrij lang geweest, daarna had ik gelijk weer een lange relatie en toen kwam Job.' Charlie had Job al een paar keer in het uitgaanswereldje ontmoet, toen ze tweeënhalf jaar geleden aan de praat raakten over een van zijn kunstprojecten. 'Voor het eerst hadden we een langer gesprek en toen bleek dat het tussen ons enorm klikte. Het voelde veilig, maar tegelijkertijd spannend.

En zo is het nog steeds. Hij past bij mij omdat hij heel avontuurlijk is en net zo flexibel als ik. Dat is heel fijn, daardoor kunnen we allebei doen wat we willen. Als hij uit wil, dan gaat hij uit. En voor mij geldt hetzelfde. We laten elkaar vrij daarin.'

Onverwachts zwanger

Het was niet per se de grote droom van Charlie om jong moeder te worden, het is zo gelopen. 'Ik ben niet zo'n vrouw die zei: →

Meer over Charlie-Chan Dagelet

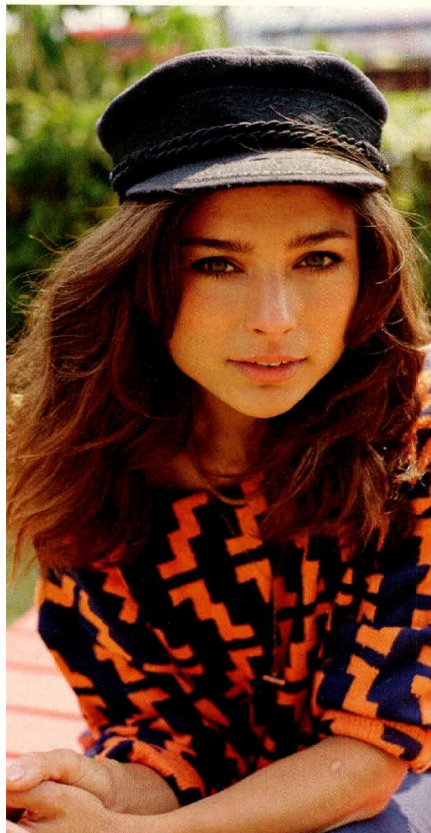
Charlie (22 augustus 1986) studeerde aan de toneelschool van Amsterdam. Daarna kon ze meteen aan de bak bij Toneelgroep Amsterdam en speelde ze in films en series. Zo zat ze onder meer in *De passievrucht*, *Stille nacht*, *De band*, *Vox populi*, *Loft*, *Seinpost Den Haag*, *De president*, *Lijn 32*, *Zusjes* en *Heer & meester*. Vanaf september is Charlie te zien in de nieuwe tv-serie *Bluf* en dit najaar staat ze op het toneel in *Scènes uit een huwelijk*. Charlie woont samen met kunstenaar Job Reuten (40) en heeft met hem een zoontje van een half jaar, Eneas. Acteur Hans Dagelet is haar vader, Tatum Dagelet haar halfzus.

'Ik wil voor mijn dertigste moeder worden, punt uit.' Ik ben sowieso niet van de verwachtingen. Wel in de zin dat ik bepaalde dingen wil bereiken, maar ik stel geen vastomlijnde doelen. Tachtig procent daarvan bereik je toch niet en dan ben je de hele tijd teleurgesteld in jezelf. Ik heb dat in het verleden ook meegemaakt.'

Job en Charlie waren krap een jaar samen toen ze zwanger raakte. 'Dat was natuurlijk voor ons allebei een schok, maar we zeiden gelijk: 'Let's do it!' Van tevoren weet je totaal niet wat je te wachten staat. Ik dacht dat ik me anders zou gaan voelen als ik eenmaal moeder was, maar dat is niet zo. Mensen zeggen ook vaak: 'Je ziet er helemaal niet uit als een moeder.' Ik doe ook zo veel mogelijk dezelfde dingen als voor de komst van Eneas. Mijn leven is niet ineens op de schop gegaan; ik neem 'm gewoon overal mee naartoe.'

Kan Eneas niet mee, dan blijft hij thuis bij Charlie of Job. 'Job en ik hebben allebei geen vaste baan en kunnen het tot nu toe heel goed samen regelen. En anders zijn er genoeg mensen die willen oppassen. Toen ik vertelde dat ik zwanger was, werd mijn vader zo emotioneel dat hij niets meer kon zeggen. En mijn moeder... die was zo blij. Het liefst zou ze zelf nog een baby krijgen, zo dol is zij op kinderen. Ik zie mezelf later wel met een groot gezin: ik heb dat zelf heel fijn gevonden. Ik denk ook dat het goed is voor kinderen om broers of zusjes te hebben, zodat ze leren delen en weten dat niet alles om hen draait.'

In de toekomst ziet Charlie wel gebeuren dat Eneas voor een creatief beroep kiest, net zoals dat bij haarzelf, haar halfzus Tatum en haar broer Mingus is gegaan. 'Op initiatief van mijn moeder hebben we al vier keer met de hele kliek op de Parade gestaan. Het was altijd haar droom om als zigeunerfamilie door het land te trekken

en zij overtuigde ons om mee te doen. En elke keer weer zeiden we na de eerste twee weken: 'Waarom dóén we dit? Het is verschrikkelijk.' Je bent familie, dus alle grenzen vervagen en iedereen is ontzettend ongeremd.' Dus dat werd ruziemaken, weglopen, elkaar de tent uit vechten. 'Heel erg. Maar uiteindelijk werd het toch leuk. Wie weet, herhalen we dat in de toekomst met een nog grotere familie. Als actrice hoop ik op die ene vette film waarin ik helemaal kan losgaan als dikke ordinaire trailer trash-vrouw of iets anders wat heel ver bij me vandaan staat. Dat mensen denken: is dát Charlie Dagelet? Maar ik geniet nu vooral nog erg van het feit dat ik thuis een kindje heb. Laat mij nog maar even op de roze babywolk blijven.' ■

Charlie's favorieten

Café 'In mijn Amsterdamse buurtje zit Eik & Linde, een bruin café waar allerlei soorten mensen samenkomen. Dat vind ik het allerleukste.'

Muziek 'Michael Jackson.'

Film 'American Beauty.'

Boek 'Harry Potter. Dat klinkt misschien een beetje kinderachtig, maar sinds mijn dertiende heb ik die boeken al vijf keer uitgelezen. Ik vind het zo knap hoe J.K. Rowling een compleet andere wereld heeft bedacht. Elke keer als ik de boeken herlees, ontdek ik nieuwe dingetjes.'

Goed doel 'Het liefst zou ik aan alle goede doelen iets geven. Als iemand mij op straat aanspreekt, ga ik gelijk voor de bijl. Ik ben volgens mij echt overal lid van.'

Vakantieland 'Mexico.'

Tv-serie 'Ik zit nu midden in *Girls*, maar ik kijk eigenlijk alles. *The Office* vind ik echt briljant.'

Stad 'New York.'

Restaurant 'De Couscous Club in Amsterdam.'

Auto 'Ik heb wel een rijbewijs, maar geen auto. Een Tesla vind ik vet. Ik hoop dat het gebruik van elektrische auto's zich nog verder gaat uitbreiden.'